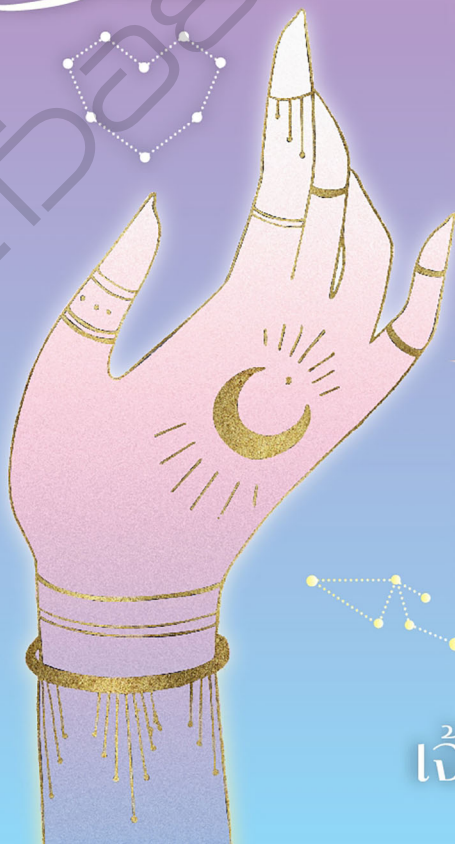

พิ ม ทั ค์ ำ
สำนักพิมพ์

ความรักครั้งนี้อาจพาไปสู่ความลับในอดีต!

ดวงจันทร์
วันหนึ่งก็แก่จน
พบรัก

เจ้าเอย

บทนำ

“อย่า! ใจเย็นๆ ก่อน มีอะไรก็ค่อยพูดค่อยจากันเถอะ”

เสียงเอะอะโวยวายที่ดังขึ้นทำให้ ‘รินคำรินทร์’ เพยอเปลือกตา พยายามเพ่งมองไปเบื้องหน้า

“ฟาง ฮาน่า พวกแกสองคนทำอะไรกันนะ” เธอตะโกนถามออกไป ก่อนจะรู้สึกถึงแรงรั้งรอบลำคอ พร้อมกับวัตถุสีดำเมื่อก่อนที่ดันอยู่แถวสีข้าง

รินคำรินทร์ตัวเย็นวาบ หัวใจเต้นโครมคราม เหงื่อเม็ดเล็กๆ ผุดขึ้นมา ส่งสายตากไปหาสองเพื่อนซี้ที่ยืนหน้าตาตื่นอยู่ไม่ไกล เบื้องหลังคือกลุ่มคน และตำรวจอีกราวสี่ห้าคน เธอเบะหน้าอย่างหวาดกลัว รู้สึกได้ว่าถูกลากให้ ถอยหลังไปทุกทีๆ จนสัมผัสถึงกระแสลมที่แรงขึ้น “พวกแกช่วยฉันด้วย ฉันยังไม่อยากตาย”

“ถอยออกไป!”

เสียงกังวานที่ดังข้างหูทำให้รินคำรินทร์ยิ่งใจคอไม่ดี พยายามจะหันไปมอง กลับรู้สึกถึงแรงที่รั้งรอบลำคอแน่นขึ้นจนหายใจแทบไม่ออก

แค่นี้ๆ

รินคำรินทร์พยายามแกะมือที่รัดรอบลำคอออกตามสัญชาตญาณ
“ริน!”

ใครคนหนึ่งเรียกชื่อเธอดังลั่นแถมวิ่งถลันมาเผชิญหน้า เขาคือชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่ง หน้าตาถือว่าดีเลยทีเดียว แต่ตตินิดหนึ่งตรงที่มีรอยเลือดเต็มไปหมด ทั้งศีรษะและมุมปาก

“ปล่อยรินซะแล้วพวกเราจะไม่เอาเรื่อง ถ้าอยากได้ตัวประกันก็เอาผมไปแทน” เขาเอ่ยเสียงเครือ สีหน้าบ่งบอกถึงความห่วงใย แววตาเต็มไปด้วยความเจ็บปวด

ผู้ชายคนนี้เป็นใคร? ในหัวรินคำรินทร์เต็มไปด้วยคำถามอย่างจับต้นชนปลายไม่ถูก “นี่มันอะไรกันนะยายฟาง ฮาน่า คนพวกนี้เป็นใคร มาจับฉันทำไม ฉันยังไม่ได้ทำอะไรเลยนะ” เธอตะโกนอย่างต้องการคำอธิบาย แต่เพื่อนรวมทั้งคนอื่น ๆ เหมือนจะไม่ได้ยิน

“ฉันจะฆ่าแก ฉันจะฆ่าพวกแกทุกคน!”

“หา! ไม่นะ อย่าๆ” เธอรีบห้ามปราม แต่ไม่ก็วินาทีถัดมาก็รู้สึกถูบราวถูกผลัก สายลมกระหน่ำทั้งใบหน้าและผิวกาย ภาพเบื้องหน้าคือผืนฟ้ากว้างที่ห่างออกไปทุกทีๆ

“กรี๊ด!”

“ริน!”

“ไม่! อย่า!” รินคำรินทร์ทะเลิงพรวด หัวใจเต้นกระหน่ำจนหอบโยน ใบหน้าขึ้นไปด้วยเหงื่อ

“เป็นอะไรของแก”

คนที่ถามพร้อมจับไหล่เธอเขยาคือ ‘ภาริษา’ หรือ ฟาง เพื่อนสนิทเธอนั่นเอง ตอนนั้นเธอกำลังยืนโดดเด่นอยู่หลังเคาน์เตอร์ของ Mystic Café คาเฟ่หมอดูที่เธอกับเพื่อนๆ ลงขันกันเปิดขึ้นมา

“ฉัน... น่าจะฝันร้ายนะ” รินคำรินทร์ตอบออกไปเมื่อตั้งสติได้

“ฝัน?” ภริษาทวนคำแล้วมองบน ก่อนจะหันไปทางผู้คนที่ในคาเฟ่ที่เฝ้ามองอย่างระแวงระวัง คงคิดว่าหากเกิดเหตุร้ายแรงจะได้รับหนี้กัน “ต้องขอโทษด้วยนะค่ะ พอดีพนักงานของเราแอบดูซีรีส์แล้วตกใจจากต่อลูนะค่ะ” เธออธิบายพร้อมยกสมาร์ทโฟนที่กำลังเปิดซีรีส์มาเพื่อยืนยันของต่างประเทศขึ้นดู “เพื่อเป็นการขอโทษที่ทำให้ทุกท่านตกใจ เดี่ยววันนี้ทางร้านจะเลี้ยงเครื่องดื่มฟรีท่านละหนึ่งเมนูค่ะ”

มีเสียงเฮและเสียงปรบมือดังขึ้น บรรดาลูกค้าที่เข้ามาใช้บริการก่อนข้างพ้อใจกับการชดเชยนี้ เรื่องราวจึงผ่านไปได้ด้วยดี

วินคำรินทร์เอาหูฟังบลูทูทที่ใส่ไว้ออกมาแล้วกระซิบถามเพื่อน “แกจะเลี้ยงจริงเหรือ วันนี้ขาดทุนเลยนะ”

“อืม แต่ฉันจะหักจากเงินเดือนของแก” ภริษาตอบ แล้วคว้าเมนูเดินไปแจกให้ลูกค้าเพื่อรับเบอร์เตอร์ฟรีที่เพิ่งประกาศออกไป

วินคำรินทร์หน้ามุก กระนั้นก็ยังไม่ได้เพราะเป็นความผิดตัวเองเต็มๆ ดวงตาเรียวหลุมมองหน้าจอสมาร์ทโฟนที่ภริษาวางทิ้งไว้บนเคาน์เตอร์ ภาพที่กำลังฉายคือฉากโคลแม็กซ์ของซีรีส์เรื่องดัง บรรยาการสุดโหดช่างคล้ายกับที่เห็นในฝัน

หรือว่าจะเป็นแค่เรื่องบังเอิญจริงๆ

๑

Mystic Café

“หา! ยายรินนี่นะฝันร้าย” ฮาน่า สาวสวยหุ่นแซ่บ เจ้าของโครงหน้าที่เป็นเอกลักษณ์ กรอบหน้าชัด ตัดผมม้า ด้านหลังปล่อยยาวสยายสีดำขลับ ใบหน้าแต่งแต้มสีลึนจัดจ้าน มาในชุดสูทสีขาว กางเกงขาสั้นประมาณเข่า สีเดียวกัน เธอคือหนึ่งในหุ่นส่วนของร้าน Mystic Café ถ้ามองขึ้นอย่างประหลาดใจ

“ก็ใช่ละสิ แอบหลับกลางวันไม่ว่า นี้อยู่ไววายเพราะจำภาพจากซีรีส์ไปฝันร้ายอีก ฉันนี่อายอายจนอยากมุดร้านหนี” ภาริษา อีกหนึ่งสาวสวย เจ้าของใบหน้าที่รูปหัวใจ ดวงตากลมโต ทรงผมยาวประบ่า ตัดหน้าม้าบางๆ ซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ข้างๆ เอ่ยเสริมขึ้น

เจ้าของใบหน้าเรียวแต่มีแก้ม ดวงตาค่อนข้างเล็กน้อยเห็นชั้นตาสองชั้นชัด ดอลลีอายใต้ตาแต่งแต้มไว้ค่อนข้างโดดเด่น ทรงผมดัดลอนสีน้ำตาลเข้ม เหลือบมองสองเพื่อนรักที่คบหากันมายาวนานตั้งแต่มัธยมปลายจนเข้ามหาวิทยาลัย อย่างอธิบายไม่ถูก

“แต่ฝันมันเหมือนจริงมากเลยนะ แก่ไม่เชื่อฉันหรือ” รินคำรินทร์

เถียงข้างๆ คุณา กะพริบตาปริบๆ ไปทางฮาน่าที่มีหน้าที่การงานที่ระดับรองผู้จัดการในธุรกิจของครอบครัว ด้วยเหตุนี้จึงไม่ได้แวะเวียนมาคาเฟ่บ่อยนัก

“นางฝันว่าตัวเองถูกทำร้ายอยู่ที่ไหนสักแห่ง แล้วมีพระเอกขี่ม้าขาวไปช่วย” ภาวริษาแทรกขึ้นมา

ฮาน่าหัวเราะคิก “ก็ฝันดีนี่นา แล้วพระเอกคนนั้นหล่อมากไหม หน้าตาเหมือนใคร หนุ่มไทยหรือเทศ ฝนไหนไหมหรืออืดอูค หรือไปฝันจินแบบน้องเหล่เลย”

“ฉันว่าไปทางน้องเหล่เลยนะ หล่อคมบวกละมุนๆ” รินคำรินทร์อธิบายเท่าที่จำได้ ดวงตาพราวระยับ สีหน้าชวนเพื่อฝัน

“นี่!” ก่อนจะเลยเถิดกันไปไกล ภาวริษาก็ตบโต๊ะเสียงดังจนสองสาวสะดุ้ง “ฝันของหล่อนมันใช่ประเด็นไหม แล้วฉันเรียกแกมาเพื่อให้ทำนิยายนี้ ดันเข้าข้างกันเสียได้”

“เอาน่า แกก็จริงจังไปได้ นานๆ ยายรินจะฝันถึงผู้ชายเสียที ฉันก็อยากรู้อยากเห็นบ้าง ไม่แน่ว่าอาจได้สละโสดเร็วๆ นี้ก็ได้” ฮาน่ายังไม่วายเห็นเป็นเรื่องเล็กตามนิสัย

“แต่ถ้าได้เจอแล้วต้องผ่านเหตุการณ์แบบนั้น ฉันว่ามันก็น่ากลัวอยู่นะ” รินคำรินทร์เหียงๆ เพราะในอดีตเธอก็เคยผ่านความเป็นความตายจนเกือบเอาชีวิตไม่รอดมาแล้ว

“ข้อนี้ฉันเห็นด้วย ไปประภทต้องพิสูจน์รักแท้ด้วยการเสียเลือดเสียเนื้อต้องเจ็บตัวไม่น่าไหว สมัยนี้แล้ว” ภาวริษาเสริมอีก

“ไหนแกบอกว่านางฝันร้ายเพราะจำภาพจากซีรีส์ไป ใจงอกลัวตามไปด้วยละ” ฮาน่าดักคอ

ภาวริษายิ้มเจื่อน “ก็ไม่รู้สิ ถ้าเป็นคนอื่นฉันก็ไม่อยากคิดมาก แต่เป็นยายริน มันก็... นิดหนึ่งอะ”

คนฟังจึ๊จะแล้วหันไปทางคนต้นเรื่อง “แล้วแกทำอะไรได้อีกบ้าง ใน

ฝันนะ”

ใจอยากเล่าต่อ แต่ถ้าบอกว่าในฝัน เนื้อตัวผู้ชายคนนั้นเต็มไปด้วยเลือดจะยังไม่สบายใจไปกันใหญ่ รินคำรินทร์จึงสายหน้า “แค่หล่อนะ”

“แค่นั้นก็พอแล้วละ” ฮาน่าสรุป

“ก็จริง” ภาวิษาพยักหน้าเห็นด้วย ใครจะว่าบางคนหล่อก็ว่าเถอะ บ่อยไปที่ผู้ชายไม่หล่อแถมยังนิสัยไม่ดี ถ้าหล่อแล้วนิสัยไม่ดีก็ยิ่งดีที่หล่อละน่า “งั้นเพื่อความสบายใจ แคมจับไฟหน่อยดีกว่า ไม่ได้ดูดวงมานานแล้วนี่นา” ว่าแล้วเธอก็แต่งตัวลุกไปหยิบไฟฉบับพิเศษที่ตัวเองออกแบบและศึกษามาพร้อมกับผ้าปูโต๊ะสีดำ

“ฉันเห็นด้วย ดูซิเนื้อคู่จะมาจากจริงไหม” ฮาน่าเอนตัวพิงพนักเก้าอี้ ยกขาขึ้นจิบ สายตาจ้องไปทางภาวิษาที่กำลังขมิ้นม้นปูผ้ากามะหยี่สีดำลงบนโต๊ะและนำไปออกมาจากสำรับ คาเฟปิดแล้วในร้านจึงเหลือเพียงสามสาว

“เอาจริงดิ ฉัน...ไม่ค่อยอยากดูเท่าไร” รินคำรินทร์ปฏิเสธในที

“จะหาว่าฉันไม่แมนหรือ นี่ถ้าแก่เตะตัวเองแล้วมองเห็นอนาคตได้ ฉันคงไม่อาสาให้ตัวเองขายหน้าหรอก” ภาวิษาไวยวาย

รินคำรินทร์เคยเป็นเพียงเด็กธรรมดาคนหนึ่ง กระทั่งตอนอายุสิบห้า เธอเกือบเสียชีวิตจากเหตุการณ์ไฟไหม้ พอฟื้นขึ้นมาก็พบความแปลกประหลาดที่ชวนให้สติแตก คือเมื่อสัมผัสมือใครก็จะเห็นภาพแวบไปแวบมาเหมือนมีคนฉายหนังหรือละคร ปะติดปะต่อ ขาดๆ หายๆ ในช่วงแรกเธอใช้ชีวิตลำบากมาก ผ่านแต่ละวันด้วยความหวาดกลัว บอกใครก็ไม่มีใครเชื่อ จนหวิดจะต้องเข้าออกโรงพยาบาลจิตเวชอยู่หลายรอบ

จนวันหนึ่งเกิดเหตุการณ์ที่ตรงกับสิ่งที่เธอเห็นจึงลองสังเกตเรื่อยมา กระทั่งสรุปเองได้ว่าภาพที่เธอเห็น คือสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตของบุคคลนั้น ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้ หนึ่งสัปดาห์ หรือหนึ่งเดือนก็ไม่สามารถตอบได้ เท่าที่เก็บข้อมูล เธอรู้เพียงว่าเหตุการณ์ที่เห็นต้องเกิดขึ้นภายในสามเดือนแน่นอน ยิ่งเธอสัมผัสบุคคลไหนนานก็ยิ่งเห็นภาพเหตุการณ์ที่แจ่มชัดมาก

ขึ้น แน่แน่นอนว่าเซนส์พิเศษนี้ใช้ไม่ได้กับตัวเอง ซึ่งโชคดีมากเลยทีเดียว เพราะเธอไม่ยากล่วงรู้ว่าอนาคตจะเกิดอะไรขึ้น เพราะหากเป็นไปได้ในทางที่ดีก็ใจขึ้น แต่ถ้าออกมาในทางลบคงทำให้ยังไม่สบายใจไปใหญ่

“ก็ดีแล้วนี่ บางครั้งฉันก็กลัวตัวเองเหมือนกัน” ดวงตามหลุมมอมมือที่สวมถุงมือไว้ตลอดแทบจะยี่สิบสี่ชั่วโมง รินคำรินทร์ไม่เคยชอบเซนส์พิเศษนี้ เพราะทำให้การดำเนินชีวิตเป็นไปอย่างยากลำบาก มีแฟนไม่ได้ มีเพื่อนเยอะก็ไม่ได้ เพราะคนเหล่านั้นจะมองเธอเป็นคนประหลาดจากการที่เธอสวมถุงมือตลอด แต่หากถอด เธอก็จะพลอรรู้เรื่องที่ไม่ควรเข้า

“อย่าคิดมากเลย ยายฟางก็แค่อยากให้เราระวังตัว” ฮาน่าเห็นเพื่อนหงอยก็ยื่นมือไปตบไหล่ จากการคบหากันมานาน หลายเหตุการณ์ล้วนพิสูจน์ว่ารินคำรินทร์มีเซนส์พิเศษจริง

“นั่นสิ อย่าคิดมากเลย คิดว่าดูเล่นๆ เอาละ อธิษฐานก่อนสับไฟนะ” ภาริชารวรัดพร้อมยื่นไฟให้

รินคำรินทร์ถอนใจ รับไฟไปทำตามกระบวนการแล้วยื่นคืน แต่ก็ไม่วายย่อไ่ว้ชั่วขณะ “ขอคำถามเดียวจบเลยนะ”

ภาริชาส่งเสียงจี้จ๊ะที่โดนดักคอ เพราะคิดจะดูให้แบบฟูลคอร์สอยู่เดียว “ยะ จัณถามเรื่องความรักนะ หยิบไฟมาสวมไป”

รินคำรินทร์ส่ายหน้าเมื่อคนนั่งตำแหน่งแม่หมอเลือกหัวข้อให้เสร็จสรรพ จึงเพ่งมองไฟที่ถูกเรียงรูปครึ่งวงกลมแล้วหยิบใบที่รู้สึกว่าได้เด่นที่สุดจนครบตามจำนวน

ภาริชารับไฟสามใบมาเรียงต่อกัน ไล่ดูแต่ละใบแล้วสีหน้าก็กังวลเล็กน้อย “ฉันจะอ่านรวมๆ เลยกี่แล้วกันนะ ชีวิตรักของแกที่ผ่านมาจนถึงตอนนี้คือจืดชืด ไร้สีสัน เรียกได้ว่าโสดมาก ร้างมากจนหยากไย่เกาะ”

“หลอกดำเนินชีวิตรึเปล่า” รินคำรินทร์มองแรง จะไม่ให้มันได้ยังไงในเมื่ออยู่ด้วยกันมาร่วมสิบปี ทำไมแม่เพื่อนตัวดีจะไม่รู้เรื่องราวส่วนตัวของเธอ

ภาริษาชักไหล่ “ฉันแค่อ่านไฟยะ แต่แกก็ไม่ได้รันทอขนาดนั้นหรอ นะ เพราะไฟใบนี้ออกว่ามีคนแหวะเวียนมาขายขนมจีบค่อนข้างเยอะ ส่วนใบนี้อีกบอกว่ามีคนที่รอให้แกเปิดใจอยู่ ซึ่งถ้าแกตกลงปลงใจ เขาจะเป็น พาร์ตเนอร์ที่ดีเลยแหละ แต่ก็ต้องแลกกับการสูญเสียบางอย่างที่มีค่าไป เหมือนกัน” คนอ่านไฟเผยหน้าขึ้นมองสองคนที่นั่งฟัง เมื่อรู้สึกได้ถึง ความ เฝียบ พอเห็นสีหน้าไม่สู้ดีก็ถามด้วยความปากไว “พวกแกเป็นอะไรนะ”

“เปล่ายะ อ่านต่อไปสิ” รินคำรินทร์เร่งเร้า อยากให้จบโดยเร็ว

“โอเค ไฟใบนี้อีกบอกอีกว่า แกอาจจะมึนใจอยู่แล้ว และแก กำลังรอคนคนนี้อยู่” ภาริษามวดคิ้วแล้วจ้องหน้าลูกดวงของตน “ใครอะ พี่วินหรอ” โพล่งออกไปอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย พี่วิน หรือชนาธิปคือรุ่นพี่สมัย เรียนมหาวิทยาลัยที่เคยคบหากับรินคำรินทร์อยู่ช่วงหนึ่งก่อนจะเลิกกันไป ที่สำคัญเขายังเป็นพี่ชายคนสนิทของฮาน่าที่เติบโตมาด้วยกัน เธออยากให้ สองคนนั้นกลับมาคบกันใหม่ แต่ยุเท่าไรก็ยังไม่ขึ้นสักที

รินคำรินทร์มองแรง “ต่อดีกว่าไหม”

คนอยากรู้ตัวดื้อแล้วเปิดไฟใบสุดท้าย ซึ่งแวตาวูปไหวทันที

“ทำไม ไม่ค่อยดีหรอ” รินคำรินทร์ถามอย่างเดาพฤติกรรมได้

“อืม นิดหน่อย ใบนี้ออกว่าแกจะได้รางวัลใหญ่หรือพบรักที่ต้องการ ภาพคนสองคนนี่คือรักที่สมหวัง คนรักที่เฝ้ารอคอย แต่เห็นไม้ตรงนี้ใหม่ มันบอกว่าระหว่างทางต้องฝ่าฟันอุปสรรคค่อนข้างมาก ไม่ได้ไรด้วยกลีบ กุหลาบอย่างที่คิด สรุปลแล้วแกจะได้เจอกับรักครั้งสำคัญที่ต่อให้อยากหนีก็ ยากจะหนีพ้น แต่รักครั้งนี้ก็มีอุปสรรควางอยู่ค่อนข้างเยอะ ถ้าผ่านไม่ได้ เขาจะเป็นเหมือนถ้วยรางวัลของชีวิตเลยก็ว่าได้ อ้อ ที่สำคัญ แกจะได้เจอ เขาในเร็วๆ นี้แน่นอน”

รินคำรินทร์ส่งเสียงทึ่ในลำคอ “ฉันจะรอดูว่า ฝีมือแกจะขนาดไหน”

“นี่! ถึงฉันจะไม่ได้มองเห็นอนาคตแบบแก แต่ลูกดวงฉันแต่ละคน บอกแม่นเกิน ๙๐% นะยะ” ภาริษาไยวาย

“หรือว่า อุปสรรคที่ย้ายฟางก็คือเหตุการณ์ที่เกินถึง”

ไต้ยีนฮาน่ากล่าวเช่นนั้น รินคำรินทร์ก็ใจคอไม่ดีเท่าไร

“แต่ถ้าผ่านไปได้อะไรด้วยดีนะ เอาน่าอยากมีรักแท้ก็ต้องฝ่าฟันกันหน่อย” ภาริษาให้กำลังใจ

“โอเค ฉันจะรอดูเนื้อคู่คนที่เกว่า” รินคำรินทร์ไม่ได้หวาดกลัวนัก อายุอาณามตอนนี้ก็ยี่สิบห้าปีเข้าไปแล้ว เจอความรักที่จริงจังสักทีก็ดีเหมือนกัน “ไหนๆ ก็ดูของฉันแล้ว ดูดวงแกบ้างเป็นไง”

“ฉันดูดวงตัวเองประจำอยู่แล้ว ฉันก็จะเจอผู้ใหม่เร็วๆ นี่เหมือนกัน” ภาริษาหัวเราะคิก แล้วหันไปเก็บไฟเข้าลำรับ

“แบบนี้จะไปแม่นอะไร มา! ฉันดูให้” รินคำรินทร์ถอดถุงมือแล้วหันไปส่งซิกให้เพื่อนสาวอีกคนที่นั่งสังเกตการณ์อยู่ “จบบายฟางไว้”

ฝ่ายนั้นให้ความร่วมมือแทบจะทันที ภาริษาไม่ทันหัน มือของรินคำรินทร์ก็คว้าหมับมาที่มือของเธอพอดี

‘หยุดนะ ไม่งั้นฉันจะแจ้งตำรวจ!’

‘เราจะเอาไถกันดี เงินไม่ใช่หน่อยๆ เลย’

‘ไม่เป็นไร ฉันเต็มเป็นเพื่อนคุณเอง’

‘ฉันว่าสถานการณ์ไม่น่าไว้วางใจอย่างแรงเลย แกแน่ใจนะว่าจะทำแบบนี้’

‘การรักใคร่รักคนก็เจ็บปวดแบบนี้แหละ โดยเฉพาะถ้าคนนั้นเขาไม่ได้รักเรา’

‘อืม...’ / ‘อ่า คุณ...’

ภาพที่ฉายสลับไปมาทำให้รินคำรินทร์ต้องสะดุ้งหน้าเพราะชวนให้มึนหัวไปหมด

“เป็นอย่างไรบ้าง” แม้ตอนแรกภาริษาจะไม่อยากดู แต่พอถูกจับก็สงสัยใคร่รู้

“ดีหรือไม่ดี” ฮาน่าเร่งเร้าอีกคน

รินคำรินทร์พยายามทบทวนสิ่งที่เห็น ช่วงแรกๆ ไม่ชัดเจน มีช่วงหลังที่ชวนให้ใจเต้นระล่ำ สองแก้มแดงปลั่ง เทบไม่กล้ำสตาเพื่อน

“อย่าทำให้ฉันใจคอไม่ดีสิ เห็นอะไรรีบออกมา” ภาริษาหวาดระแวง ตอนเปิดไฟก็บอกว่าจะเจอคนเข้ามาช่วยให้ชีวิตมีสีสัน แต่จะยืนยาวหรือไม่ นั้น ไม่มีสัญลักษณ์ใดบ่งบอกคล้ายกับว่าต้องลุ้นกันต่อไป

“แก...จะเสียตัววะ” รินคำรินทร์เอ่ยอย่างลำบากใจ

“ฮะ!”

“หา!” เสียงแรกเป็นของฮาน่า ส่วนเสียงที่สองเป็นของเจ้าของดวงที่อิงไปหลายอดีตใจ ก่อนจะตบมือผาง “จริงเหรือ ให้ได้อย่างนี้สิ ว่าแต่ผู้ชายคนนั้นหล่อมากไหม”

“ไม่ใช่เรื่องล้อเล่นนะยะ” รินคำรินทร์ยังใจเต้นแรงไม่หาย

“นั่นสิ ผู้ชายคนนั้นเป็นใครก็ไม่รู้ หรือแกแอบคบใครอยู่” ฮาน่า กอดอก จีบจ้องเพื่อนตัวดีด้วยอีกคน

“บ้า ฉันจะไปคบใครได้ อยู่แค่คาเฟ่กับบ้านเช่า” ภาริษาตอบตามตรง ซึ่งบ้านเช่าก็เช่าอยู่กับรินคำรินทร์ ถ้ามีบุคคลที่สามที่สีทุกคนก็ต้องรู้ คราวนี้เธอเป็นฝ่ายขยับเข้าหารินคำรินทร์ แต่ฝ่ายนั้นกลับถอยกรูดแล้วยกมือขึ้นตั้งฉากราวกับพระพุทธรูปปางห้ามญาติ

“อย่าเข้ามา ฉันไม่อยากเห็นบทรักของแกเหรอกนะ!”

ภาริษาชะงักกึก เอาเข้าจริงก็ไม่อยากให้เพื่อนเห็นเช่นกัน กระนั้นก็ยังมีความที่อยากรู้ “แล้วแกเห็นหน้าผู้ชายคนนั้นหรือเปล่า หล่อไหม หน้าตาเป็นไง”

“ไม่เห็น ได้ยินแต่เสียงกับเงามีดๆ” รินคำรินทร์บอกไปตามตรง

“แหม เสียตาย” ภาริษาบ่นอุบ จนฮาน่าอดใจไม่ไหวพาตเคียะที่ดันแขนเข้าให้ “น้อยๆ หน่อยเถอะยะ อยากรู้เสียตัวขนาดนั้น”

“ก็แหม น่าตื่นเต้นดีออก” ภาริษาหัวเราะคิก

“ใช้ว่าฉันไม่สนับสนุนแกหรอกนะ แต่ถ้าเกิดเป็นผู้ชายที่แกไม่ชอบล่ะ หรือแกไปพลาดพลั้งเสียท่าใครเข้า ไม่น่าจะเป็นเรื่องดีนะ” ฮาน่ายังไม่วางเป็นห่วง

“จริงด้วย งั้น...ฉันขัดขึ้นใหม่” ภาริษาหันไปถามคนที่เห็นเหตุการณ์ในอนาคต

“ก็...ไม่ แต่เก่าน่าจะดีมเยอะ อาจเป็นอารมณ์ฟางก็ได้มั้ง” รินคำรินทร์บอกไปตามที่เห็น

“ถ้าฉันสมยอมก็ช่างเถอะ” ภาริษายังโหล่อย่างไม่คิดมาก สองสาวเพื่อนซี้จึงประสานเสียงอย่างพร้อมเพรียง

“ยายฟาง!”

“เอาน่า จะไปเที่ยวที่ไหนฉันก็ไปกับพวกแกอยู่แล้ว พวกแกไม่มีทางปล่อยให้ฉันเสียคนหรอก” ภาริษาไม่เห็นว่าเป็นเรื่องใหญ่ แม้การเห็นอนาคตของรินคำรินทร์จะไม่เคยพลาดเลยก็ตาม “งั้น...ดูของฉันแล้ว ดูของยายฮาน่าบ้างเป็นไง เราอาจนอนอยู่เตียงข้างๆ กันก็ได้”

“โอ้บ้า!” ฮาน่าสบตอกออกมา ก่อนจะถอยหนีคนที่ช่างสามชუმเข้ามาหา “อย่าเข้ามานะ ฉันไม่ดูยะ”

“มาเถอะ มามะ!”

ภาริษายังไล่ต้อน คนหนึ่ก็วิ่งเสียหัวคาเฟ่ ส่วนรินคำรินทร์มองทั้งสองแล้วก็ได้แต่ส่ายหน้าอย่างเข้าใจ ใครล่ะจะอยากให้คนอื่นมองเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวเอง ทั้งๆ ที่คาดเดาไม่ได้ว่าสิ่งนั้นจะดีหรือร้าย

“พอแล้วฟาง แกล้งยายน่าอยู่ได้ เกิดยายน่าถอนหันไปแกกับฉันจะยิ่งลำบากนะ” คำเตือนใช้ได้ผลเพราะภาริษาเบรกกี้กัณฑ์ คาเฟ่แห่งนี้เงินทุนร้อยเปอร์เซ็นต์ในตอนเริ่มแรกมาจากฮาน่า ส่วนพวกเธอสองคนลงแค่แรงและการบริหารดูแล

ถามว่าทำไมถึงมาทำคาเฟ่ล่ะหรือ? ก็เพราะเศรษฐกิจซบเซา เรียนจบมาทำงานได้ไม่ถึงปีก็เจอฟิชโควิต โดนบริษัทโฆษณาที่ทำงานอยู่เชิญออก

สมัครงานบริษัทใหม่ๆ ก็ไม่มีคนเรียก ความเป็นอยู่ช่วงนั้นเรียกว่าลำบากมากเพราะครอบครัวเธอกับภริยาไม่ได้พร้อมซัพพอร์ต บวกกับภริยาสนใจศาสตร์ดวงอยู่เป็นทุนจึงเริ่มศึกษากระทั่งมั่นใจว่ามีความรู้ระดับหนึ่งก็อาสาดูให้คนใกล้ตัว เก็บประสบการณ์ได้สักพักก็เริ่มเปิดรับดูดวงออนไลน์ โชคเข้าข้างที่เป็นกระแสในวงกว้าง บวกกับคนที่เคยมาดูบอกกันปากต่อปากถึงขั้นจองคิวล่วงหน้ากันข้ามปี

รินคำรินทร์ที่ยังหางานใหม่ไม่ได้จึงอาศัยเซนต์พิเศษเขียนเป็นหมอดูลายมือไปด้วยโดยใช้ชื่อในวงการหมอดูว่า ‘แม่หมอรินคำ’ พอลูกค้าทั้งของเธอและภริยาเยอะเข้า บวกกับเห็นไอเดียคาเฟ่ดูดวงอื่นๆ ทั้งในและต่างประเทศจึงอยากลองทำบ้าง โชคดีที่ฮาน่าสนับสนุนให้เงินลงทุนก้อนใหญ่ แถมยังขออนุญาตครอบครัวแบ่งที่ดินให้เช่า พวกเขาจึงสร้างเป็นคาเฟ่เล็กๆ นี่ขึ้นมา ถึงจะไม่ติดถนนใหญ่แต่โซนนี้ก็ตั้งอยู่กลางเมือง การเดินทางก็สะดวกทั้งรถไฟฟ้า ทั้งมอเตอร์ไซด์วิน แถมที่จอดรถก็กว้างขวาง หลังจากเปิดมาเกือบสองปีผลประกอบการถือว่าไปได้สวย ชดใช้คืนให้ฮาน่าได้บางส่วนและจ่ายค่าเช่าที่ดินล่วงหน้าได้อีกปี แบ่งไว้เป็นต้นทุนของร้านแล้วก็ยังเหลืออีกก้อนที่แบ่งให้ทั้งสามคนอย่างเท่าเทียม

“นั่นสิ ถ้ายังบังคับ ฉันจะขึ้นค่าเช่า!” ฮาน่าชี้หน้าคนที่หอบเบาๆ หลังจากวิ่งไล่วนในร้านอยู่หลายรอบ

“ก็ได้ ไม่ได้ก็ได้ ถือว่ายกประโยชน์ให้จ้ะเลย” ภริยาถอดใจโดยง่าย เพราะยังไม่ปากท้องก็สำคัญ

รินคำรินทร์หลุดขำออกมา “รีบปิดร้านเถอะ เดี่ยวจะตึกไปกันใหญ่”

ภริยาขยับจมูก เทรไปดูความเรียบร้อยทางด้านหลังร้าน

“ขอบใจนะริน”

รินคำรินทร์ส่งยิ้มให้ฮาน่าแล้วเดินไปเช็กหน้าต่างภายในร้าน ไม่นานภริยาก็เดินเข้ามาพร้อมกระเป๋าอีกใบของรินคำรินทร์

“เราไปหาอะไรอดึกกินกันดีไหม” ฮาน่าเสนอไอเดีย

“หุย อารมณ์ไหนเนี่ย นานๆ ที่แม่ซูเปอร์มอเดลจะอยากกินม้อดัก”
 ภาริษาไม่วายเซว เหตุเพราะฮาน่าดูแลตัวเองค่อนข้างมาก ทั้งออกกำลังกาย
 ทั้งเลือกอาหารการกิน เอาจริงๆ ขนาดของหวานในร้านนานๆ ที่ถึงจะชิม
 สักครั้ง บอกแค่ว่าจะสวายน้อยหน้าคู่อริในบริษัทไม่ได้

“เครียด! ไปเถอะจะบ่นให้ฟัง”

“ได้สิ หรือเราจะแวะซื้อแล้วไปกินที่บ้านดี เมาหรือวงงจะได้นอนเลย”
 รินคำรินทร์เสริมเป็นทางเลือก

“ดีสิ”

“ตามนั้น” ภาริษากับฮาน่าเห็นพ้อง สามสาวจึงควงแขนกันออกไป
 หาร้านโดยไม่ลืมลืกประตูให้เรียบร้อย พอเห็นรถที่จอดอยู่หน้าร้าน สอง
 สาวก็ปรบมือชอบใจ

“ว้าว! เปิดประทุนด้วย ดีเลย ฉันอยากลองเลียนแบบในหนัง ใน
 ซีรีส์บ้าง”

“แกเนใจนะ” ฮาน่าถาม รวากับให้ตัดสินใจอีกครั้ง

“เปิดเถอะ ประสภารณ์ชีวิต” รินคำรินทร์สนับสนุน ใช่ว่าพวกเธอ
 จะมีโอกาสนั่งรถเปิดประทุนหรุๆ แบบนี้บ่อยเสียที่ไหน

“งั้นก็แล้วแต่พวกแก” ฮาน่าไม่ขัด พอขึ้นรถได้ก็จัดตามคำขอ ดีที่
 เป็นเวลาค่อนข้างดีก บณณจึงไม่ค่อยมีผู้คนทำไร สาวๆ จึงได้ดีด้ากับ
 ประสภารณ์ใหม่กันเต็มที่ หลังจากแวะซื้ออาหารร้านประจำเสร็จก็ไปรวม
 ตัวที่บ้านเช่าของรินคำรินทร์และภาริษาซึ่งอยู่ไม่ไกลจากคาเฟ่สัก และก็ไม่ไกล
 จากคอนโดส่วนตัวของฮาน่าด้วย

คำคีนนั้นเริ่มด้วยการระบายความอัดอั้นตันใจของฮาน่าที่ถูกบังคับ
 ให้เข้าไปทำงานในกิจการของครอบครัว นั่งตำแหน่งที่ค่อนข้างสูง แนนอน
 ว่าเป็นงานยากสำหรับเด็กที่เพิ่งเรียนจบมาสองปีและไม่มีประสบการณ์การ
 ทำงาน จึงถูกดูหมิ่นดูแคลนจากคนเก่าๆ แถมไม่มีใครสอนงานให้ พอผิด

พลาดบ่อยเข้าก็ถูกบิดาเรียกไปตำหนิอีก ฮาน่าจึงอัดอั้นเต็มที

“นี่คุณพ่อกำลังสนใจอยากได้โรงแรมแห่งหนึ่ง บอกว่าจะให้ฉันบริหาร ถามฉันก่อน ถามฉันยัง ฉันไม่ได้อยากทำงานนี้สักนิด” คนที่ดื่มแอลกอฮอล์ไปหลายกระป๋องเริ่มสงบสติอารมณ์ไม่อยู่

“เฮ้ย! ดินะ ถ้าแกบริหารเองก็จ้างฉันสองคนไปทำงานด้วยไป ยายฟางดูบัญชี ส่วนฉันจัดการเรื่องการตลาด ส่วนแกก็บริหารไป” รินคำรินทร์อ้างอิงตามสาขาที่แต่ละคนเรียนมา

“ฉันเห็นด้วยๆ” ภาริชายกมือที่ถือกระป๋องแอลกอฮอล์ขึ้นสนับสนุน

“ฮิ มันไม่ใช่ง่ายอย่างที่แกคิดหรอก ถึงพ่อจะให้ฉันนั่งตำแหน่งบริหารแต่ก็จะส่งพวกคนเก่าแก่หัวโบราณไปควบคุมอีกที แกจะแทบไม่มีปากมีเสียง เสนอแนะอะไรก็ปิดตก บอกแต่ว่าทำเป็นเด็กเล่นขายของ ฉันโคตรเบื่อเลย!” ฮาน่ายังระบายความอัดอั้นตันใจอย่างต่อเนื่อง น้ำหูน้ำตาพานจะไหล

“เฮ้ย! อย่าร้องๆ ไม่ไหวก็ออกมาทำคาเฟ่ของพวกเรา แต่แกอาจต้องปรับเปลี่ยนรสนิยมนิดหนึ่งนะ เพราะทำไมไม่นำพวให้เกะขบปึงวะ” ภาริชาปลอบไปยกเหตุผลประกอบไป

“ฮือ ไม่เอา ฉันยังอยากชอปปิงเสื้อผ้า กระเป๋าคอลเล็กชั่นใหม่ๆ อยากไปดูแฟชั่นโชว์ต่างประเทศ อยากไปเทศกาลดนตรี แล้วก็อยากไปเที่ยวรอบ...”

“พอๆ” ภาริชายกมือขึ้นห้าม “ถ้าแกยังอยากทำทุกอย่างที่พูดมานี้ละก็ คงทำได้อย่างเดียวนั่นละ”

“ทำอะไรอะ” ฮาน่างยหน้าขึ้นมามอง

“อดทนค่ะสาว!” รินคำรินทร์แทรกขึ้นด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“เออ นั่นแหละ ทำได้แค่อดทนวะ” ภาริชาตบไหล่ที่ลู่ลงของเพื่อนอย่างปลุกปลอบ

ฮาน่าฟังแล้วก็เข้ปาก เริ่มโวยวายเมื่ออะไรๆ ไม่ได้ดั่งใจ “ฮือ...ไม่เอา

ไม่เอา ฉันเหนื่อย ฉันขี้เกียจ ฉันแค่ใช้ชีวิตไปวันๆ ไม่ได้หรือไง”

“โอ๊ย กินเหล้าปอบใจไปก่อนนะแก” รินคำรินทร์ถือโอกาสเปิดแอลกอฮอล์กระป๋องใหม่ส่งให้ ก่อนจะทิ้งท้ายเก่าๆ อย่างที่เคยได้ยินมา “มันต้องยากอย่างนี้แหละถึงจะเรียกว่าชีวิต เอ้า ชน!”

“ชน!” สองสาวที่เหลืยกกระป๋องขึ้นมาพร้อมส่งเสียงอย่างพร้อมเพรียง คืบหน้าทั้งสามก็กลับไปทั้งอย่างนั้น ทว่าพอได้ยินเสียงนาฬิกาปลุกในช่วงสาย ภาริษาที่ตอบสนองเสียงนาฬิกาปลุกคนแรกถึงกับโวยวายเมื่อเห็นตัวเลขบนหน้าจอสมาร์ตโฟน

“เฮ้ย! พวกแกตื่นๆ จะลืบโหม่งแล้ว”

“หา! ลืบโหม่ง วันนี้ฉันมีประชุมด้วย” ฮาน่าลุกขึ้นนั่ง ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นอีกครั้ง ก่อนจะควานหากระเป๋าสะพายปรีไปที่ประตูหน้าบ้าน “ฉันไปก่อนนะ ช่วงเย็นถ้าเสร็จงานเร็วจะแวะไปที่ร้าน”

“เออๆ ขับรถดีๆ นะแก” ภาริษาโบกมือให้ ขณะมองเพื่อนสาวออกจากบ้านไป แล้วหันมาเขย่าคนที่นอนขี้เซาสุด “ฉันจะไปอาบน้ำแล้วนะ แก รีบตื่นเลย ลืบห้านาทีเจอกันที่นี่”

“อือ อือ” รินคำรินทร์ตอบรับอย่างตัดรำคาญ ใจอยากจะหลับต่อ แต่เสียงนาฬิกาปลุกจากสมาร์ตโฟนที่ภาริษาทิ้งไว้ก็ดังอีกหน “โอ๊ย ตื่นแล้วตื่นก็ได้ไวย” เธอแดงตัวลุกขึ้นมานั่งอย่างไม่สบอารมณ์ คว่ำสมาร์ตโฟนมาปิดการปลุกก่อนอันดับแรก แล้วพาร่างที่แทบไม่มีวิญญาณของตัวเองเดินขึ้นบันไดไปชั้นสองของบ้านที่แบ่งเป็นสามห้องใหญ่ แต่คนที่อยู่หลักๆ ก็มีเธอกับภาริษา ส่วนอีกห้องเพื่อไว้ให้ฮาน่าซึ่งก็ไม่ค่อยได้มานอนเท่าไร ส่วนมากก็เผลอหลับกันอยู่ชั้นล่าง หรือถ้าวันไหนมาค้ำก็เลือกที่จะนอนด้วยกันสามคน ห้องเธอบ้าง ห้องภาริษาบ้าง ห้องนั้นฮาน่าจึงไว้เก็บข้าวของมากกว่า

ลืบห้านาทีไม่ค่อยมีจริงในชีวิตผู้หญิง กว่าสองสาวจะลงมารวมตัวกันที่ชั้นล่างก็ครึ่งชั่วโมงต่อมาซึ่งนับว่าเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้แล้ว เพราะผม

ภาริชายังขึ้นจรถลุ่มเพราะไม่ได้เป่า ส่วนรินคำรินทร์ก็หน้าสด มือถือกระเป๋าเครื่องสำอางติดมาด้วย คิดว่าเปิดร้านก่อนแล้วค่อยอาศัยช่วงไม่ค่อยมีลูกค้าไปจัดการเป่าผมและแต่งหน้าแต่งตา ทว่าเมื่อไปถึงร้านกลับพบรถแบรนต์หรู นำเข้าจากต่างประเทศจอดอยู่

“ใครนะ แกนต์ลูกค้าไว้เหรออ” ภาริชาเอนถามคนที่นั่งสัปหงกอยู่บนรถแท็กซี่เบาะข้างๆ

“ฮา! แกวอะไรนะ” รินคำรินทร์สะดุ้งแล้วหันซ้ายหันขวา

“เซ็ดน้ำลายก่อนนะ”

รินคำรินทร์ยกมือขึ้นปาดเบรกววดเดียวเสร็จ จากนั้นก็มองไปยังเบื้องหน้าเห็นรถคันหรูสีดำลับจรถจอดอยู่ “ใครนะ ลูกค้าแกเหรออ”

ภาริชามองบน เมื่อเพื่อนตัวดีทวนประโยคที่เธอเพิ่งถามไปเมื่อที่ “ไม่ใช่ วันนี้ฉันมีนัดตอนบ่ายนูน แกล่ะ”

รินคำรินทร์ส่ายหน้า “วันนี้มีสามเจ้า แต่นัดตอนค่ำหมดเลย”

เมื่อแนกใจว่าไม่ใช่คนที่นัดล่วงหน้า สองสาวก็ลงรถไปอย่างระมัดระวัง เหตุเพราะการตั้งตัวเป็นแม่หมอดูดวงไฟจะมีแต่เรื่องดี บางทีหักเรื่องไม่ดีไปก็โดนด่าบ้าง โดนชูป้อมาตบ้าง พวกเธอยังเคยต้อนรับตำรวจสายตรวจบ่อยๆ เพราะโดนคนที่มาดูดวงแจ้งว่าหลอกลวง ทว่าพอสิ่งที่ทำนายไปเกิดขึ้นจริงก็ทว่าพวกเธอไปสร้างสถานการณ์บ้าง ทว่าสาปแช่งจนเกิดเรื่องขึ้นมาจริงๆ บ้าง เอาเป็นว่าสารพัดที่จะเจอ

ไม่ทันที่ทั้งสองสาวจะเดินผ่านรถคันหรูก็มีหญิงสาวคนหนึ่งก้าวลงมาพอเห็นหน้าก็พอให้ใจขึ้นขึ้นเพราะรู้จักมักคุ้นกันดี

“คุณขวัญ มาแต่เช้าเลยนะคะ” รินคำรินทร์เอ่ยทักอย่างเป็นมิตร ขวัญฤทัยคือเลขานุการส่วนตัวของโหมฉาย เจ้าของโรงแรมศรีสยามบูทีคโฮเทลที่เก๋ไก๋และมีชื่อเสียงลำดับต้นๆ ของประเทศ ทำเลที่ตั้งโดดเด่นอยู่ริมแม่น้ำเจ้าพระยา และท่านก็เป็นลูกค้าคนสำคัญของเธอ

“สวัสดีค่ะคุณริน คุณโหมฉายากพบคุณรินนะคะ” หญิงสาวเอ่ยอย่าง

เกรงอกเกรงใจ เพราะรู้ดีว่าการดูดวงกับแม่หมอรินคำต้องนัดล่วงหน้าเท่านั้น

“คะ? แต่เราไม่ได้นัด...”

“เรื่องด่วนจริงๆ ค่ะ คุณโหมบบอกว่าถ้าคุณรินยอมไปพบจะจ่ายให้สิบเท่าเลยคะ”

“หา!” แค่ได้ฟังก็ตาโต เพราะปกติราคาที่ถูกที่ใช้จะถูกๆ เนื่องจากรับประกันความแม่นยำกับคัดกรองลูกค้าไปในตัว เธอไม่ดูให้ตาสีตาสาที่ไหน นอกจากลูกค้าเก่าที่ตามมาตั้งแต่เริ่มกิจการ ยิ่งหลังจากมีชื่อเสียงก็รับเฉพาะลูกค้าวีไอพี

“ไปสิแก ต้องคิดอะไรอีก” เป็นการสะกิดจากภริษาที่ตาโตตามไปด้วย ค่าหมอสิบเท่าของรินคำรินทร์ ชัวโมงเดี๋ยวก็เกือบหกหลักเข้าไปแล้ว

“ก็ได้ค่ะ จ้ะรินขอพาเพื่อนไปด้วยนะคะ” เงินซื้อเธอได้อยู่แล้ว รินคำรินทร์ยิ้มกริ่ม หันไปยกคิ้วกับเพื่อนสนิท

“ได้ค่ะ เชิญเลยคะ”

สองสาวควงแขนกันขึ้นรถอย่างดีด้า รายรับในวันนี้ปิดคาเฟ่ทั้งอาทิตย์เลยก็ว่าได้

๒

แม่หมอรับคำ

โรงแรมศรีสยามบูทีคโฮเทลคือจุดหมายของรินคำรินทร์ในช่วงเช้าวันนี้ ที่นั้เป็นโรงแรมชื่อดังระดับประเทศซึ่งมีพื้นที่กว้างขวางกว่าห้าไร่ พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นสวน กลิ่นอายอิตาลี อาคารหลักเป็นตึกสไตล์อิตาลีวิลลารูปทรงตัวยู บรรยากาศจึงค่อนข้างเงียบสงบ เปี่ยมไปด้วยกลิ่นอายคลาสสิกราวกับหลุดมาอีกโลกหนึ่ง

รินคำรินทร์ลงจากรถแล้วงยหน้ามองอาคารห้าชั้นซึ่งตั้งตระหง่านเบื้องหน้า ผ่านมาหลายปี ไม่คิดเลยว่าจะได้มาที่นี่อีกครั้ง

‘โรงแรมนี้บรรยากาศดีมากเลยคะพ่อ เราจะพักกันที่นี่จริงๆ เหรอ’
รินคำรินทร์ในวัยสิบห้าปี หันมองสถาปัตยกรรมแปลกตาเบื้องหน้าอย่างชื่นชม หลงใหล

คชา ชายวัยสี่สิบสามหัวเราะ มองบุตรสาวอย่างเอ็นดู ‘จริงสิ นี่ข้างหลังติดแม่น้ำเจ้าพระยาด้วยนะ แถมไม่ไกลจากศูนย์วัฒนธรรมกับสยามสแควร์ที่รินอยากไปด้วย’

รินคำรินทร์ตาโต แต่ไม่หันไรก็โดนเบรกหัวทิ่ม

‘แต่ต้องรอพ่อย่างก่อนนะ แล้วพ่อจะพาไป’

วัยรุ่นสาวแอบย่นจมูก ‘เมื่อไหร่พ่อจะว่างล่ะ’ เธอเพิ่งเคยลงมา
กรุงเทพฯ หนแรก จึงอยากเที่ยวให้คุ้ม

‘พรุ่งนี้บ่ายเป็นไง เราเที่ยวกันก่อนค่อยกลับบ้าน’

‘จริงนะคะ’ รินคำรินทร์โผล่เข้ากอดแขนบิดาอย่างลึกลับ

‘จริงสิ ตอนนี้อาบน้ำเสร็จไปเก็บแล้วเดินเล่นสักรอบดีไหม เดี๋ยว
บ่ายๆ พ่อต้องไปจัดการธุระอีก’

‘คะ’ รินคำรินทร์จำได้ดีว่าวันนั้นเธอมีความสุขมากแค่ไหน แต่
สุดท้ายบิดาก็ทำตามคำสัญญาที่ให้ไว้ไม่ได้ เพราะคำคั้นนั้นมีเหตุการณ์ไม่
คาดฝันเกิดขึ้น ‘โศกนาฏกรรม’ ที่ทำให้เธอต้องสูญเสียท่านไปตลอดกาล

“เป็นอะไรหรือเปล่ายายริน สีหน้าดูไม่ค่อยดีเลย”

แรงสะกิดของภริษาทำให้คนใจลอยได้สติกลับมา “ไม่มีอะไร เรา
เข้าไปกันเถอะ”

“เชิญทางนี้ค่ะ”

รินคำรินทร์ควงแขนเพื่อนเดินตามขวัญฤทัยเข้าไปด้านใน ผ่านผู้คนที่
ไปยังลิฟต์ที่อยู่มุมขวามือ ตัวเลขบนปุ่มมีเพียงตัวเดียว บ่งบอกถึงความ
ไพรเวตของชั้นนั้น

ขวัญฤทัยก้าวเดินนำออกไปจากลิฟต์ “คุณโหมรออยู่ที่บ้านอริมย์
เราต้องเดินไปอีกนิด เชิญทางนี้ค่ะ”

สองเพื่อนซึ่งไม่วัยหันมองซ้ายขวา อีกฝั่งมีป้ายติดไว้ว่า ‘ชมหาด’ มี
ประตูปิดล้อมแน่นหนา ผ่านเข้าออกได้จากคีย์การ์ดเท่านั้น ส่วนอีกฝั่งที่
พวกเธอกำลังเดินตามขวัญฤทัยไป มีป้ายติดว่า ‘โซนกลืน’ สองฝั่งตาม
ทางเดินที่ทอดยาวประดับประดาไปด้วยประติมากรรมเก่าแก่ อาทิภาพวาด
และรูปปั้น

ยิ่งเดินลึกเข้าไปก็ราวกับได้ย้อนเวลากลับไปเมื่อสิบปีก่อน พลันผิวกายก็ชะงักเมื่อเห็นหมายเลขห้องหนึ่ง

‘มีใครอยู่ไหมคะ ได้ยินฉันไหม’ รินคำรินทร์ถลันเข้ามาในห้องที่เต็มไปด้วยกลุ่มควัน เธอยกมือขึ้นปิดปากปิดจมูกเพราะรู้สึกแสบจนหายใจไม่ออก

‘คุณ!’ เธอตะโกนลั่นเมื่อเห็นชายคนหนึ่งนอนหมดสติอยู่บนพื้นใบหน้ามีของเหลวสีแดงเนียนออกมา ‘อย่าเพิ่งเป็นอะไรนะ ฉันจะไปตามคนมาช่วย!’ ยังไม่ทันหันกลับไปแล้วก็รู้สึกถึงบางสิ่งกระทบลงมาที่ด้านหลังแล้วทุกอย่างก็ดับวูบไป

“แกเป็นอะไรหรือเปล่า”

แรงสะกิดของเพื่อนดึงสติเธอกลับมา รินคำรินทร์ส่ายหน้า

“สีหน้าแกดูไม่ดีเลยนะ” ภาริชาয়ยังกังวล

“คงเพราะอากาศไม่ถ่ายเทนะ รีบไปเถอะคุณขวัญถึงหนาวแล้ว” รินคำรินทร์จับข้อมือเพื่อนแล้วเดินเร็วๆ ไปสมทบกับขวัญฤทัยที่ยืนอยู่หน้าประตูทางหนีไฟ เมื่อเข้าไปก็พบโถงเล็กๆ มีบันไดทางขวาลงไปชั้นล่าง อีกฝั่งเป็นประตูที่ต้องสแกนบัตร เมื่อเปิดเข้าไปจะเป็นบันไดขึ้นไปยังชั้นดาดฟ้า

ภาริชาเดินตาตื่นใจ เมื่อโผล่มาเห็นสวนสโตร์อิตาลีขนาดย่อม ทางเดินเป็นอุโมงค์ไม้เลื้อย ยาวหลายเมตร พอพ้นก็เป็นบ้านสีขาวชั้นเดียวสโตร์อิตาลีวิลลาหลังเล็กที่ตั้งเด่นตระหง่าน ท่ามกลางท้องฟ้าสีฟ้าสดใสและแสงแดดจ้าค่อนข้างระอุ ทั้งสามเดินไปหยุดอยู่หน้าประตูไม้ทรงโค้งสีเขียวเข้มที่ถูกเปิดออก โดยมีประตูกระจกอยู่อีกชั้น หน้าต่างสีเขียวกับประตูเปิดออกเพื่อรับลม ขณะขวัญฤทัยสแกนบัตร สองสาวก็ยังไม่วายหันมองรอบๆ อย่างชื่นชม

“ว้าว สวยจังเลยคะ สงสัยเราต้องลองมาพักที่นี่บ้าง ตอนเย็นแดด

ร่วมๆ จะได้ขึ้นมานั่งเล่นสวนนี้กัน”

“สวนชั้นดาดฟ้าสำหรับคุณโหมกับบุคคลที่ได้รับอนุญาตเท่านั้นค่ะ”
ขวัญฤทัยอธิบาย

“อ้อ ค่ะ” ภาริชาลีหน้าผิตหวัง เอียงไปกระซิบกับคนข้างกาย “ดิनेที่มีแก ไม่งั้นฉันคงไม่ได้ขึ้นมาหรอก”

รินคำรินทร์ไม่ทันฟัง สายตายังมองรอบๆ เพราะเคยตามบิดาขึ้นมาที่สวนนี้ในวันที่ทำนาถูกโหมฉวยเชิญมาดูดวง กลืนอายเดิมๆ ทำให้ยิ่งคิดถึงคืนวันเก่าๆ หลังผ่านโศกนาฏกรรมครั้งนั้นเธอฟื้นขึ้นมาในโรงพยาบาล มารดากับย่าบอกว่าเธอหลับไปเป็นเดือนและได้รู้ว่าบิดาเป็นคนช่วยเธอกับผู้ชายในห้องนั้นออกมา แต่สุดท้ายท่านก็เสียชีวิตในกองเพลิงเพราะกลับเข้าไปช่วยเหลือผู้รอดชีวิตรายอื่น

หลังจากหายดีเธอตามอ่านข่าวที่เกี่ยวข้องกับโรงแรมศรีสยามบูติกโฮเทล ตำรวจสรุปว่าเหตุการณ์ไฟไหม้เกิดจากไฟฟ้าลัดวงจรที่ห้อง ๕๐๔ แล้วลุกลามอย่างรวดเร็วเพราะโครงสร้างการตกแต่งภายในเป็นไม้ โรงแรมรับผิดชอบและชดเชยเงินให้ผู้เสียหายกับผู้สูญเสีย หลังผ่านเหตุการณ์นั้น สิ่งหนึ่งที่เธอได้มานอกเหนือจากค่าชดเชยก็คือ เซนส์พิเศษที่เมื่อสัมผัสร่างกายใครก็จะเห็นเหตุการณ์แปลกๆ ของบุคคลนั้น

เธอบอกแม่กับย่าถึงความผิดปกตินี้ ซึ่งแรกๆ ทั้งสองก็ไม่เชื่อ คิดว่าเป็นผลข้างเคียงจากการบาดเจ็บและผลกระทบทางจิตใจจากการสูญเสียบิดา จึงพาไปปรึกษาแพทย์เพื่อทำการรักษา ซึ่งเธอก็เชื่อฟังโดยการกินยาและพบจิตแพทย์ ทว่าสถานการณ์ไม่ได้ดีขึ้น หลังๆ จึงทำได้เพียงรับมือสิ่งที่เกิดขึ้นเพียงลำพัง จากวันเป็นสัปดาห์ เป็นเดือน เป็นปี จนแน่ใจว่าสิ่งที่เห็นคือเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตของบุคคลที่เธอสัมผัส เธอบอกมารดากับย่า พร้อมพิสูจน์ให้เห็นด้วยตา ท่านทั้งสองจึงยิ่งหวงใย ให้เธอรับปากว่าจะไม่ใช้ความสามารถพิเศษนี้ เพราะกลัวว่าถ้ามีคนอื่นล่วงรู้จะยิ่งส่งผลเสีย ตั้งแต่นั้นเธอจึงเริ่มสวมถุงมือและเก็บเนื้อเก็บตัว

เธอพักฟื้นอยู่เป็นปีจนถึงปีการศึกษาใหม่ มารดากับย่าก็ส่งให้ไปอยู่โรงเรียนประจำ เธอได้เจอภริษาและฮาน่า ทั้งสองไม่ได้สงสัย หรืออยากหาคำตอบแท้จริงเรื่องการสวมถุงมือแบบที่คนอื่นๆ สงสัย จึงคบหากันเรื่อยมา ผ่านหลากหลายเหตุการณ์ จนจบ ม. ๖ แล้วเลือกเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกันแต่ต่างคณะ ทั้งสามเลือกเช่าบ้านอยู่ด้วยกันเพื่อลดค่าใช้จ่าย นั่นแหละเธอถึงยอมบอกเรื่องการมองเห็นอนาคตผ่านการสัมผัส แน่แน่นอนว่าทั้งสองก็ไม่ได้เชื่อในตอนแรก ทว่าเวลาผ่านไปก็พิสูจน์แล้วว่ามันเป็นจริง

“แกเป็นอะไรหรือเปล่าเนี่ย ไหวไหม” ภริษากลามคนที่อาภักปกริยาแปลกไปตั้งแต่เข้ามาในพื้นที่ของโรงแรม

“ไม่ค่อยโอเคเท่าไร แต่ไม่เป็นไรไปพบคุณโคมก่อนเถอะ” รินคำรินทร์บอกไปตามตรง จะให้เรื่องส่วนตัวมาทำให้เสียเงินก้อนใหญ่ไม่ได้ เธอรู้มานานแล้วว่าโคมฉายเป็นเจ้าของโรงแรมศรีสยามบูทีคโฮเทล แต่ก่อนหน้านี้ล้วนไปหาเธอที่คาเฟ่ และนี่เป็นครั้งแรกในการถูกเชิญมานอกสถานที่

โคมฉายคือหญิงสูงวัยอายุอานามเจ็ดสิบกว่า แต่งกายด้วยแพชั่นล้าสมัย ใบหน้าตึงเปรี๊ยะจากหัตถการต่างๆ ที่สรรหามาช่วยชะลอผิวพรรณที่เปลี่ยนแปลงไปตามวัยได้ ชีวิตท่านเรียกได้ว่ามีสีสันไม่เบาเลยทีเดียว มีภาพหลุดไปตามโซเชียลบ่อยๆ ว่าคงชายหนุ่มที่อายุน้อยกว่าหลายสิบปีแบบไม่ซ้ำหน้า อีกทั้งท่านยังโนสนโนแคร์ว่าใครจะว่ายังไง ยังคงใช้ชีวิตอย่างมีความสุขในรูปแบบของตัวเองด้วยสไตล์เก๋ๆ ว่า ‘ยังมีลมหายใจก็ใช้ชีวิตซะ’

“คุณรินมาแล้วค่ะ” ขวัญฤทัยบอกคนที่ยืนเหม่อมองไปนอกหน้าต่าง

“อ้าว มากันแล้วเหรอ นิ่งก่อนๆ” โคมฉายกล่าวต้อนรับอย่างกระตือรือร้น

“สวัสดีค่ะคุณโคม” รินคำรินทร์ยกมือไหว้อย่างเคารพ โคมฉายก็อายุอานามพอๆ กับย่าเธอ จิตใจดี เวลาไปดูดวงก็มักทักปหน้าๆ เสมอ “รินพาพางมาด้วย คงไม่เป็นไรใช้ไหมคะ”

“ไม่เป็นไรๆ มาด้วยกันก็ดี ฉันจะได้ดูไฟด้วยเลย” โฉมฉายยังคงอารมณ์ดี เสียจนคนถูกเชิญมาหันมองหน้ากัน คราแรกนึกว่าจะเป็นเรื่องต่วนแบบคอขาดบาดตาย แต่ดูทรงแล้วไม่น่าใช่ “กินอะไรกันมาหรือยัง รับอะไรหน่อยไหม”

แม้ท้องจะส่งเสียงประท้วงอยู่บ้าง แต่สองสาวก็พร้อมใจกันปฏิเสธ “ไม่เป็นไรค่ะ พวกเราทำธุระให้คุณโฉมก่อนดีกว่า”

“อย่างนั้นก็ได้ ขวัญไปเอากาแฟกับของว่างมาเสิร์ฟหน่อยก็แล้วกัน” โฉมฉายหันไปทางเลขาฯ ส่วนตัว

“ค่ะ คุณท่าน”

พอขวัญฤทัยห่างออกไป ท่าทีของโฉมฉายเปลี่ยนไปเล็กน้อย เธอียดหลังตรง หันไปจับจ้องที่รินคำรินทร์ “ที่ฉันเชิญหนูรินมาครั้งนี้ เพราะอยากจะทำให้ช่วยดูดวงให้หน่อย ฉันกังวลเกี่ยวกับอนาคตของโรงแรมนี้นะ ไม่รู้ว่าควรขายหรือยกให้ใครดูแลต่อดี”

ฟังความต้องการแล้วรินคำรินทร์ก็อึกอัก เธอเห็นอนาคตก็จริง แต่จะไปตัดสินใจแทนได้อย่างไร “คุณโฉมแข็งแรงอยู่เลย ยังไม่ต้องคิดเรื่องนี้ก็ได้มั้งค่ะ”

“หกลีบเจ็ดแล้ว จะอยู่ได้อีกกี่ปีกัน” โฉมฉายยิ้มอย่างเข้าใจโลก และยังเข้าใจแม่หมอตระหงส์หน้าด้วย “ฉันอยากรู้แล้วว่าคนไหนจะรักษาโรงแรมนี้ไว้ได้ เพราะถ้าเจ้าของใหม่ทุบทิ้ง ฉันคงตายตาไม่หลับแน่ ช่วยดูให้ฉันหน่อยก็แล้วกัน”

รินคำรินทร์คล้อยตามโดยง่าย ถ้าโรงแรมนี้ถูกเปลี่ยนโฉมไปก็น่าใจหายจริงๆ “รินจะลองดูค่ะ” เธอลุกไปนั่งข้างๆ คนสูงวัย ถอดถุงมือออกแล้วยื่นมือไปหา โฉมฉายซึ่งดูมาหลายต่อหลายรอบก็วางมือทาบลงไป ทันทีที่สัมผัส ภาพต่างๆ ก็ไหลวนเข้ามาในหัว ทั้งสุข ทั้งทุกข์

‘ผมจะช่วยให้อย่างงาม ราคาดีกว่าเจ้าอื่นแน่นอน’

‘ผมจะซื้อให้ลูกสาวมาบริหาร ลูกสาวผมชื่นชอบสถาปัตยกรรมเก่าแก่
มาก’

‘ช่วงที่คุณท่านไม่อยู่ ให้สิทธิ์ผมดูแลสิครับ รับรองผมจะดูแลอย่างดี
ไม่ให้คุณท่านเสียใจทีหลัง’

‘คุณโหมจะเลื่อนไม่ได้แล้วนะครับ คุณต้องเข้าผ่าตัดสิ้นเดือนนี้’

‘แต่ฉันยังหาคนมาดูแลโรงแรมต่อไม่ได้’

‘แต่เรารอไม่ได้แล้วครับ ยิ่งปล่อยไว้มันยิ่งเสี่ยง’

‘ฉันจะให้คุณรีบช่วงโรงแรมนี้ต่อ หวังว่าทุกคนจะให้ความร่วมมือ
อย่างดี’

‘ครับ/ค่ะ’

‘อย่าทำให้ฉันผิดหวังล่ะ แกร็บปากแล้วนะ’

‘ครับ’

‘อาคารเหล่านี้ผมบูรณะไม่ไหว คงต้องทุบทิ้งแล้วสร้างใหม่’

‘แต่แกบอกว่าจะเก็บรักษาไว้’

‘ผมเปลี่ยนใจแล้ว’

‘แก!’

ทุกอย่างดับวูบไปหลังจากนั้น รินคำรินทรปล่อยมือโดยพลัน ถ้าภาพ
ในอดีตหายไปแสดงว่า...

“เป็นยังไง ไม่ดีเหรอ” โหมฉายเดาได้จากอากัปกิริยา

รินคำรินทรใจเต้นระส่ำ रिम्ผีปากเหม็นเข้าหากัน เธอไม่อยากจะโกหก
แต่ถ้าไม่บอกไปตามตรงก็กลัวคนสูงวัยจะเสียทั้งทรัพย์สินและความรู้สึก

“ก่อนอื่น รินอยากให้คุณโนมะเข้ารับการผ่าตัดตามกำหนดค่ะ”

สีหน้าคนสูงวัยยิ่งไปเล็กน้อย ก่อนจะเผยยิ้มออกมา “ปิดหูรินไม่ได้เลยสินะ ฉันยังไม่เคยบอกเรื่องนี้กับใครเลยนะเนี่ย แล้วคนที่จะมารับช่วงต่อล่ะ”

โนมะฉายตรงเข้าประเด็นขนาดนี้ รินคำรินทรก็ได้แต่ผ่อนลมหายใจ “คุณโนมะน่าจะมีความในใจอยู่แล้วนี่คะ ไม่ได้จะขาย แต่อยากให้เรามาดูเลตต่อ”

“ต่อสิ” คนสูงวัยแถมยิ้ม รวากับบอกว่าคำพูดนั้นตรงใจมากที่สุด

“รินคิดว่าเขาไม่ค่อยจะน่าเชื่อถือเท่าไร” แต่ถ้าคุณโนมะเข้ารับการผ่าตัดตามกำหนดการ รับประทานตัวแล้วกลับมาบริหารโรงเรئمต่อก็ได้ค่ะ คิดว่าน่าจะเป็นทางออกที่ดีที่สุดแล้ว” จากภาพที่เห็น โนมะฉายเลื่อนการผ่าตัดออกไปกระทั่งอาการทรุด จึงทำให้ต้องรับการรักษานานขึ้น ระหว่างนั้นก็เกิดเรื่องร้ายๆ อีกจนภาพกลายเป็นสีดำ

แววตาคนสูงวัยรูปโหล ริมฝีปากกระบายยิ้ม “ขอบใจหนูรินมาก เอาเป็นว่าฉันจะทำตามนั้น”

รินคำรินทรโล่งอก “พอผ่าตัดเสร็จรินจะมาหาคุณโนมะอีกครั้งค่ะ”

โนมะฉายพยักหน้า พิศิใบหน้าเรียวอย่างเอ็นดู

ก๊อ ก๊อ ก๊อ

เสียงเคาะประตูดึงความสนใจจากทั้งสาม พอเปิดออกก็พบว่าป็นขวัญฤทัยกับพนักงานโรงเรئمอีกสองท่านถือถาดของว่างเข้ามา “เราเริ่มจากเปิดไฟก่อนดีไหม แล้วเดี๋ยวหนูรินค่อยดูลายมือต่อ”

ประโยคของโนมะฉายทำให้รินคำรินทรกับภริษาหันมองหน้ากัน เดว่าท่านคงไม่ยากให้คนเพิ่งเข้ามารับรู้ว่าได้ดูดวงไปแล้วจึงรวมเอออด้วย

“ได้ค่ะ งั้นฟางไปเตรียมไฟก่อนนะคะ”

“ไม่เป็นไร ไม่รีบๆ พวกหนูรองท้องกันก่อนดีกว่า” โนมะฉายกล่าวอย่างใจดี แถมเชิญชวนให้ลองครัวซองต์กับขนมเค้กที่ขวัญฤทัยนำมาเสิร์ฟ

“เสร็จแล้วก็ไปทำงานเถอะ เดี่ยวถ้าฉันเสร็จจรูะกับหนูริน หนูฟาง

แล้วจะเรียกอีกที”

“ได้ค่ะคุณท่าน” ขวัญฤทัยรับคำแล้วถอยออกไป

“เฮ้! กินกันก่อนเถอะ ถือเสียว่ามานั่งคุยเป็นเพื่อนคนแก่”

“คุณโหม่ไม่แก่เลยสักนิดค่ะ” รินคำรินทร์แย้ง หากไม่นับอายุ ดูแค่ใบหน้าผิวพรรณก็คงไม่ต่างกับผู้หญิงอายุสามสิบกลางๆ

“ไว้ฉันจะแนะนำหมอดีๆ ให้ แถมจะขอส่วนลดพิเศษให้ด้วย” โหม่ฉายเอ่ยอย่างอารมณ์ดี

“จ้ะรินไม่เกรงใจนะคะ” ของแถมของฟรีรินคำรินทร์ไม่ขัดอยู่แล้ว แม้ถูกภริษาพาตที่แขนให้เก็บอาการก็เถอะ

“ได้ๆ” โหม่ฉายหัวเราะว่า แล้วก็คุยกับสองสาวเรื่องนั้นเรื่องนี้ไปเรื่อยเปื่อย กระทั่งสองชั่วโมงถัดมาถึงได้เรียกขวัญฤทัยเข้ามาเพื่อพาพวกเธอไปส่ง

“พวกเราขอเดินดูรอบๆ ได้ไหมคะ นานๆ จะได้เข้ามาสถานที่สวยๆ แบบนี้สักครั้ง” ไหนๆ ก็มาแล้วรินคำรินทร์จึงอยากรื้อฟื้นความหลัง

“ได้สิ แต่อย่าไปรบกวนแขกที่เข้าพักก็พอ” โหม่ฉายอนุญาตแต่ก็ไม่วายย้ำความสำคัญของแขก

“ไม่รบกวนแน่นอนค่ะ ขอบคุณมากนะคะคุณโหม่ เราสองคนกลับก่อนนะคะ แล้วพบกันใหม่ค่ะ” รินคำรินทรีย์ำประโยคหลัง เพื่อทวนให้คนสูงวัยไม่ลืมสิ่งที่ตกลงกันได้

“แน่นอนหนูริน หนูฟาง แล้วพบกันใหม่” คนสูงวัยยิ้มอย่างใจดี แล้วหันไปทางขวัญฤทัย “พาสองสาวเดินดูรอบโรงแรมสักหน่อยแล้วค่อยพาไปส่งนะ”

“ค่ะ คุณท่าน” ขวัญฤทัยรับคำแล้วหันมาเชิ้อเชิญสองสาวให้ตามออกไป

ภริษาที่ไม่ได้นิยมชมชอบสถาปัตยกรรมอะไรเท่าไรก็ขยับไปใกล้ไกด์จำเป็น

“พี่ขวัญพาฟางไปส่งขนมที่ร้านเมื่อกี้หน่อยได้ไหมคะ ฟางชิมแล้ว
อร่อยมากแล้วอยากซื้ออย่างอื่นไปด้วย”

“แต่ว่าคุณโฉมให้พี่...”

“ยายรินไม่เตร็ดเตร่ไปทั่วหรอกค่ะ นางไม่รบกวนแขกและไม่ขโมย
ของแน่นอน ไซ้ไหม” ภาริษาหันไปหาคนที่เดินตามมาห่างๆ เพราะมัวแต่มอง
วิวทัศน์รอบๆ “ยายริน!”

“อืมๆ อีกครึ่งชั่วโมงเจอกันที่ลิโอบบี” รินคำรินทร์ได้ยินบทสนทนา
นั้นอยู่แล้ว และรู้ว่าเพื่อนอยากให้อีกโอกาสในการชิมชั้นบรรยากาศที่นี้อย่าง
เต็มที่ จึงเออออตาม

“เห็นไหมคะ เรารีบไปกันเถอะค่ะ” ภาริษาวิ่งขวัญฤทัยเดินห่างออก
ไปทันที

รินคำรินทร์มองตามคนทั้งสองแล้วยิ้มขำ นึกขอบคุณเพื่อนที่รู้ใจ
หลังชมวิจารณ์เป็นที่พอใจจึงลงบันไดที่ชันหำ เพราะตอนเดินผ่านเมื่อครู่เห็น
ภาพหนึ่งที่คุ้นตา “ไซ้จริงด้วย” ริมฝีปากทรงเซอร์รีฟิงก็ระบายยิ้ม ความ
ทรงจำเลือนรางค่อยๆ เด่นชัดขึ้น

‘มายืนจ้องรูปตรงนี้อีกแล้ว ดูออกหรือหรือนะ’

บิดาของเธอมายืนข้างๆ ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ รู้แต่ว่าทำคนที่กำลังตั้งใจ
เสพงานศิลปะสะดุ้ง ‘ตกใจหมด คุณพ่อทำไมมาเสียบบๆ’

‘พ่อไม่คิดว่ารินจะตั้งใจขนาดนี้นะสิ ว่าไงชอบรูปนี้มากเธอ’ บิดาหัน
มองรูปดังกล่าว เป็นภาพสีน้ำมันโดยมีรายละเอียดเป็นมือของคนสองคนที่
เกือบจะสัมผัสกัน พื้นหลังเป็นท้องฟ้าสีคราม

‘ชอบค่ะ รู้สึกถึงความโหยหาดี’

ผู้เป็นบิดาเลิกคิ้วสูง ไม่คิดว่าเด็กอายุสิบห้าจะรู้จักคำนี้ ‘โหยหา ทำไม
รินคิดว่าสองมือนี้เป็นผู้หญิงกับผู้ชายละ อาจจะเป็นมือผู้หญิงทั้งสองคน
ความสัมพันธ์อาจจะแม่ลูก พี่น้อง หรือญาติสนิท’

‘ไม่ว่าความสัมพันธ์แบบไหน ก็เป็นความรักที่โหยหาได้นี้ละ’ รินคำ-รินทร์ยังกล่าวตามความคิดเดิม

บิดาหันมองภาพวาดแล้วค่อยๆ คลี่ยิ้ม ‘อืม ก็จริง ลึกซึ้งมาก ไว้วันหลังพ้อไปดูงานศิลปะกับรินบ้างดีกว่า’

‘สัญญาแล้วนะคะ’ รินคำรินทร์ยิ้มกว้างเพราะบิดาไม่เคยผิดคำพูด แต่ใครจะคาดคิดว่าเธอไม่มีโอกาสแบบนั้นแล้ว

“ภาพนี้ให้ความรู้สึกเศร้าจังเลยนะครับ”

รินคำรินทร์สะดุ้งเมื่อมีเสียงดังในระยะใกล้ พอหันมองก็พบว่าชายคนหนึ่งมายืนอยู่ข้างๆ ตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ เขาเป็นชายหนุ่มที่เรียกได้เต็มปากเต็มคำว่ารหล่อ ดวงตาดูเจ้าเล่ห์ รอยยิ้มมีเสน่ห์ บุคลิกแพรวพราว และที่น่าตกใจคือ เขาเป็นบุคคลเดียวกับที่เธอเห็นในภาพอนาคตของโฉมฉาย และเป็นคนเดียวกับที่เธอเคยฝันถึง!

“ยังเห็นแววตาของคุณเมื่อครู่ ยิ่งดูเศร้าไปใหญ่”

รินคำรินทร์หลบตา ใจเต้นระทึก เห็นสิ่งที่เขากับโฉมฉายแล้วตัดสินใจได้แล้วว่าไม่น่าใช้คนดี “ไม่ขนาดนั้นหรอกค่ะ ฉันก็แค่เหม่อไปหน่อยขอตัวนะคะ”

“เดี๋ยวสิครับ”

เขาไม่ได้รี้งแค่คำพูด แต่ยังดึงแขนเธอไว้อีก

“เราจะมีโอกาสได้เจอกันอีกไหมครับ”

รินคำรินทร์เบิกตากว้าง รู้สึกหวั่นร้อนด้วยความกรุ่นโกรธ ในภาพอนาคตที่เธอเห็น เขาดูสนิทสนมกับโฉมฉายมาก ถึงขั้นที่ท่ายนอมให้ดูแลโรงแรมต่อช่วงที่ผ้าตัด แถมตอนหลังยังกลับกลอกจนทำให้ภาพในอดีตของโฉมฉายกลายเป็นสีดำ เขาได้เลยว่าเป็นบุคคลอันตรายและอาจทำให้โฉมฉายถึงแก่ชีวิตด้วย

“ไม่มีค่ะ ขอตัว” เธอสะบัดแขนแล้วเดินจ้ำอ้าวออกไปที่ลิฟต์ทันที มือ

ก็กดเร่งให้ประตูเปิดเร็วๆ จังหวะดีที่ลิฟต์รอที่ชั้นนั้น ก่อนเดินเข้า เธอก็ไม่
 วายหันไปมองเขาเพราะกลัวจะเดินตามมา ถึงเห็นว่าหมอนั้นยกคิ้วแล้วส่ง
 ยิ้มมาให้ “ฉันฝันถึงคนแบบนี้ได้ยังไงเนี่ย น่ากลัวชะมัด” แม่ในฝันเขาจะดู
 เป็นคนดีที่พร้อมปกป้องเธอมาก แต่รินคำรินทร์ก็เชื่อสิ่งที่ตัวเองเห็นจาก
 ภาพอนาคตของโคมฉายมากกว่า

“แม่เจ้าโวย ครั้งนี้เสนอให้ใช้การไม่ได้วะ” ชายหนุ่มในชุดสูทสีเขียว
 รูปร่างผอม ส่วนสูงเกิน ๑๘๐ เซนติเมตร ทรงผมจัดแต่งอย่างดี เดินมา
 ยืนเคียงข้างแล้วยกมือโอบไหล่คนที่ยืนล้วงกระเป๋าของประตูลิฟต์ที่เพิ่งปิด
 ไป

“ครั้งนี้ไม่ได้ ครั้งหน้าก็ต้องได้” คนที่ยืนอยู่ก่อนหน้าขยับตัวให้แขน
 ที่โอบตกไป แล้วเดินอวดความสูงเกิน ๑๘๐ เซนติเมตรในชุดสูทสีดำ
 ไปหน้าวีเซปจนเห็นสัญญาณเด่นชัด ริมฝีปากหนาสีชมพูมันวาว จมูก
 ค่อนข้างโด่ง บุคลิกเนี้ยบตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า

“มั่นใจตัวเองขนาดนั้น แต่โอ้วอย่าใจไม่ใช้สเปกเธอก็ได้ ให้ใจจัดการ
 แทนไหม” ชายหนุ่มสูทเขียวยังตามไปต่อแะ แต่กลับไม่มีคำพูดใดจาก
 อีกฝ่าย กระทั่งทั้งสองไปยืนอยู่หน้าบ้านอภิมรย์แล้วกดกริ่งส่งสัญญาณ
 ขออนุญาตคนข้างใน

“ผมรีครับ”

“เชิญเข้ามา”

เมื่อได้ยินเสียงตอบรับ ชายหนุ่มสูทเขียวก็ทำหน้าที่เปิดประตูให้คน
 สูทดำเข้าไป โดยก่อนจะปิดประตูก็หันมองซ้ายขวารวกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อ
 จากนั้นคือความลับสุดยอด

แม้จะเจอคนรู้มารยาทที่ชั้นห้า แต่รินคำรินทร์ก็ยังเดินขึ้นชมสวน
 ด้านหน้าโรงแรมเพื่อฆ่าเวลาในการรอภริษา เธอกับบิดาเคยเดินผ่านหลาย
 ครั้ง เคยไปนั่งริมแม่น้ำเพื่อกินหมูกระทะและชมวิวพระอาทิตย์ตก เคยนั่ง

ฟังก์กีตาร์โฟล์กซองยามค่ำ ไม่รู้ว่าปัจจุบันจะยังคงมีกิจกรรมพวกนั้นไหม
“ยายรินไปกันเถอะ”

เสียงตะโกนของภาริชาดังขึ้นมา เธอจึงรีบหันไปบอกให้อีกฝ่ายเงียบ
แล้วเดินไปที่รถ “แกจะเสียงดังทำไม รบกวนคนอื่น”

“โทษที ฉันลืมตัว” ภาริชาหันไปขอโทษขอโพยขวัญฤทัยด้วย แล้ว
จึงค่อยขึ้นรถตู้สีดำคันที่นั่นมา พอรถแล่นไปทั้งสามก็ไม่ได้คุยอะไรกันมากนัก จนผ่านมากเกือบครึ่งทางจู่ๆ ขวัญฤทัยก็มีคำถาม

“คุณโหม ให้คุณรินดูดวงเรื่องอะไรหะคะ”

รินคำรินทร์กับภาริชาหันสบตากัน เป็นไปตามคาด เพราะขวัญฤทัย
มักแอบถามลับหลังโหมฉายเสมอ และแน่นอนว่าพวกเธอมีจรรยาบรรณใน
วิชาชีพตัวเอง “เรื่องทั่วไปนั่นแหละค่ะ”

“แต่...”

“คุณขวัญอยากดูไหมคะ เดี่ยวถึงคาเฟ่รินดูลายมือให้แต่ไม่ฟรีนะคะ”
รินคำรินทร์แทรกขึ้นมาก่อนที่จะอีกฝ่ายจะถามจบ

“แกนี่ก็เก่ง” ภาริชาดูไม่จริงจัง ก่อนจะหันไปยิ้มหวานให้คนที่นั่งคู่กับ
คนขับ “ดูไพ่กับฟางดีกว่า ฟางลดให้ ๓๐% เลยค่ะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ พี่ไม่ค่อยเชื่อเรื่องพวกนี้เท่าไร” ขวัญฤทัยปฏิเสธแบบ
ไม่เสียเวลาคิด

“ไม่ต้องเกรงใจค่ะ คนเราย่อมต้องมีครั้งแรก” รินคำรินทร์ยัง
คะยั้นคะยอ

“ไม่เป็นไรจริงๆ ค่ะ” ขวัญฤทัยยืนยันคำเดิม แล้วหันหนีจากทั้งสอง
คนไป ลืมสิ่งที่อยากรู้ก่อนหน้าไปเสียสนิท

รินคำรินทร์กับภาริชายิ้ม แอบชนกำปั้นกันเสียวๆ เมียงเบนประเด็น
ไปได้อีกหนึ่งหน

Mystic Café เปิดทำการตามปกติในช่วงบ่าย ซึ่งแม้จะรับทรัพย์กันมาแบบเต็มกระเป๋า แต่สองสาวเจ้าของสโลแกน ‘ชีวิตดีเพราะมีเงิน’ ก็ยังตั้งหน้าตั้งตาหาเงินเพิ่มต่อไป ซึ่งผู้คนที่แวะเวียนเข้ามาที่บางตาเหมือนวันอื่นๆ

“แกเป็นอะไรยายริน เห็นเหม่อตั้งแต่กลับมาจากโรงแรมละ” ภาวริษาดอดถามไม่ได้ เมื่อเห็นคนนั่งเท้าคาง หน้าจอสมาร์ตโฟนฉายซีรีส์เรื่องเดียวกับเมื่อวาน แต่สายตากลับโฟกัสที่ไหนก็ไม่รู้

“เปล่านี่ ฉัน...แค่ว่าง” รินคำรินทร์แก้ตัวไปตามเรื่องตามราว

“ว่างก็เข้าไปปิ้งสิ เมื่อวานหล่อนยังแอบสืบจนฝันร้ายได้เลย” ภาวริษาไม่ห้ามปราม กลับยุส่งอีกต่างหาก

ส่วนคนได้ยินเรื่องฝันร้ายเมื่อวานก็ราวกับตอกย้ำสิ่งที่กำลังคิดอยู่ ผู้ชายที่เห็นในภาพอนาคตของโฉมฉายกับในฝันของเธอ “แกเคยได้ยินข่าวผู้ชายคนล่าสุดของคุณโฉมบ้างไหม”

“ทำไม แกเห็นอะไรเธอ” ภาวริษาหุ้ม เรื่องซุบซิบนินทาใครๆ ก็ชอบ

รินคำรินทร์มองแรง ไม่อยากพูดอะไรที่ต้องพาดพิงไปถึงลูกดวงคนสำคัญ “ฉันแค่อยากรู้ว่าเขาเป็นคนยังไงนะ”

“ใครจะไปรู้ แต่คบหากับผู้หญิงที่อายุต่างกันหลายสิบปีขนาดนั้น คงไม่ใช่คนดีนักหรอก” ภาวริษาเต๋ไปตามเนื้อผ้า ยังไงก็ทำให้เชื่อว่าคนที่อายุต่างกันราวยากับหลานจะรักกันฉันชั่วสาวได้อย่างสนิทใจโดยไม่หวังอะไร

คนฟังพยักหน้า ภาพที่เห็นจากอนาคตของโฉมฉายก็เป็นเช่นนั้น หมอนั้นหลอกให้โฉมฉายไว้วางใจแล้วทรยศ แล้วเธอละ มีส่วนในการหักหลังครั้งนี้ด้วยเธอ

“เนี่ย! แกดูสิ หน้าตาแบบนี้ไว้วางใจได้ที่ไหน” ภาวริษายื่นหน้าจอสมาร์ตโฟนที่มีภาพข่าวของโฉมฉายกับแฟนเด็กให้ดู “ในข่าวบอกว่าเคยเป็นผู้สมัครส.ส. ด้วยนะ แต่สอตก”

รินคำรินทร์เหลือบมองในตอนแรก ทว่าพอเห็นก็ถึงกับหยิบมาขยาย

ตัวเอง บุคคลนี้คือ ‘อนิรุทธ์’ เป็นหนึ่งในคนที่จะขอซื้อโรงแรมแต่ไม่ใช่คนที่
โหมฉายเลือก “แกแน่ใจหรือว่าคนนี่คือแฟนคนล่าสุดอะ ที่ฉันเห็นไม่ใช่...”

“นั่น! แกเห็นอะไรจริงๆ ใช่ไหม” ภาวริษาดักคอ ในที่สุดอีกฝ่ายก็
หลุดออกมา

รินคำรินทร์ตัวคัด้อน ด้วยจรรยาบรรณก็เไม่อยากพูดอะไรมาก แต่
สิ่งที่เห็นกับทั้งโหมฉายและกับตัวเองก็ทำให้หนักลั่ว

“เอาละฉันเไม่ถามก็ได้ แกเไม่ต้องทำหน้าที่ล่ำปากใจขนาดนั้น” ภาวริษ
ตัดบท รู้ดีว่าการเห็นเรื่องในอนาคตของคนอื่นทำให้เพื่อนรักต้องเผชิญกับ
ความอึดอัดใจ “เอาเป็นว่าถ้าแกทนเไม่ไหวแล้วอยากระบายออกมาก็ค่อยเล่า
ละกัน ที่สำคัญ ห้ามลงมือทำอะไรคนเดียวเด็ดขาด เข้าใจไหม” เธอดักคอ
ไว้ก่อน เพราะในเคสที่ผ่านๆ มา รินคำรินทร์เคยพยายามช่วยเหลือลูกตวง
จนได้รับบาดเจ็บ บางรายก็เสียชีวิตสิ้นลมแล้ว

รินคำรินทร์พยักหน้าอย่างชอบใจ สุตลมหายใจเข้าปอดลึกๆ เพื่อตั้ง
สติ ความฝันก็อาจเป็นเพียงความฝันที่เไม่เกิดขึ้นจริง ส่วนกรณีของโหมฉาย
ก็คิดเสียว่าเธอได้ตัดเตือนและช่วยหาทางออกแล้วก็แล้วกัน

“ฉันไปเช็กสตือคนะ”

“อืม ไปเถอะ” ภาวริษามองคนที่เดินไปหลังร้านอย่างเห็นใจ “เซนส์
พิเศษของแกนี่กะนะ จะครอบคลุมหน่อยก็เไม่ได้ คนอะไรเห็นอนาคตคนอื่น
แต่เไม่เห็นอนาคตตัวเอง แฮ้อ”

เไม่ไกลจากร้าน Mystic Café ปรากฏรถคันหรูจอดอยู่โดยเไม่ดับ
เครื่อง ชายหนุ่มสองคนนั่งจับจ้องผ่านกระจกใสหน้าร้านเข้าไปด้านใน เห็น
พนักงานคนหนึ่งอยู่หน้าเคาน์เตอร์ อีกคนลุกเดินเข้าไปด้านใน

“สองคนนี่แหละเไม่ผิดตัว” ชายคนที่นั่งประจำที่คนขับเเ่อย่ขึ้น พร้อม
กับยกหน้าจอโทรศัพท์ที่มีภาพถ่ายของคนทั้งสองขึ้นมาเปรียบเทียบ “นักสืบ
บอกว่าเป็นหมอดูที่คุณโหมฉายเชื่อถือมาก ต้องมาตูดวงด้วยทุกสามเดือน

ไม่เคยขาด ล่าสุดเมื่อช่วงเช้าก็ถูกเรียกไปพบที่โรงแรม” เอ่ยมาถึงตรงนี้ ชายคนนี้ก็คิดอะไรออก “เฮ้ย! ผู้หญิงคนนี่ที่แกเข้าไปหัก”

คนฟังกระตุกยิ้มมุมปาก เขาจำเธอได้เพราะสะดุดตาตั้งแต่เห็นรูปที่นักสืบส่งมา

“เอาไง จะเข้าไปลักหน่อยไหม”

“ยังก่อน ค่อยหาโอกาสที่เหมาะสมกว่านี้จะดีกว่า” ชายหนุ่มระบายลมหายใจ ในหัวเริ่มคิดวางแผนเป็นขั้นตอน

“แล้วจะให้นักสืบตามต่อไหม” คนนั่งฟังเริ่มขัดใจ เพราะทำงานด้วยกันมาหลายปี ปกติเคยรื้อในการลงมือเสียที่ไหน

“ตามต่อไป บอกให้สืบประวัติย้อนหลังพวกพื้นฐานครอบครัวด้วย จันอนากรู้เหมือนกันว่าเป็นหมอดูหรือหมอเดากันแน่”

“อืม เราจะกลับกันได้ยัง อยู่ในรถกับยูสองคนนี่รู้สึกไม่ค่อยดีเลยแฮะ” คนขับเอ่ยที่เล่นที่จริง ที่สำคัญผู้ที่สัญจรไปมาชักหันมาสนใจ ไหนจะลูกค้าในร้านอีก เพราะรถสปอร์ตรุ่นล่าสุดสีเหลืองอร่ามนี้นโดดเด่นไม่เบาเลย

“เออ” ชายหนุ่มตอบสั้นๆ ขณะที่รถหยุดเครื่องเครื่องแล่นออกไป สายตาเขาก็จับจ้องที่คาเฟ่ดูดวงไม่ว่างตา